

nagyiék temetésén

az unokák nem jöttek el végül.
 vagyis az a kettő nem, akiknek
 harmincévesen rákban halt meg
 az anyjuk. hogy emiatt minden szülőre,
 haragszanak-e, azt nem tudni.
 szégyenkeztem magamban miattuk,
 a halotti toron helyettük is ettem.

mi munkálhat
 bennük, miféle vendég ül a szívükön?
 pedig az a töltött káposzta... pedig itt
 töltöttük náluk a gyerekkort nyaranta.
 miféle varangy amit összefogtunk
 a kertben?

málékony homok. röögönként ömlik
 vissza az emlék bennem:
 hogy felugrott az ágyra nagyanyánk attól
 a puffadt varangytól, hogy kiabált!
 ki gondolta, hogy ti majd soha nem
 engeditek szabadon, pedig mama
 mondta, pedig az egy igazi parancs volt.

Izsó Zita

A vendégség vége

Attól félünk, úgysis
 eljönnek majd,
 akikről megfélelkezettünk,
 és számonkérik,
 miért nem voltunk ott,
 miért nem jöttünk időben,
 pedig ők vártak ránk, de mi
 nem szólaltunk meg, nem mondtuk el,
 hogy ne töltsenek még,
 nem kérünk több cukrot a kávéba,
 nem szóltunk, hogy fázunk,
 vagy hogy megy a vonatunk,

közben egyre nehezebb lett
a kabátunk a sok süteménytől,
amit azért rejtettünk gyorsan a zsebünkbe,
hogy nehogy észrevegyék,
nem ettük meg,

és elfelejtettük időben a szőnyeg alá söpörni,
vagy virágcserepekbe rejteni őket,

és amikor kimentünk az ajtón,
olyan érzés volt,
mintha arany ékszereket
vagy családi ezüstöt
próbáltunk volna kicsempészni,

és most már egész életünkben
cipelni fogjuk őket,

azóta is egyfolytában reménykedünk,
hogy egy óvatlan pillanatban
megszabadulhatunk tőlük,
de ha sikerül is,
mély nyomokat hagynak körülöttünk,
mint az űrsötétből alászálló,
váratlanul becsapódó meteorok.

Interjú az alvóval

Minden a teremtés sorrendjében történik majd,
és az állatok fognak először feltámadni.
A majmok földet hordanak kis kupacokba,
mintha embereket próbálnának teremteni.
Egy jó ideig te sem érted majd,
hogy amit eddig halálnak tartottál,
abból mások rendszeresen felébrednek.
Pedig nagyon egyszerű lesz az egész.
Valami olyasmi, mint szakítás után.
Magadból nem sokra fogsz emlékezni.
Olyan leszel, mint a férfi,
aki visszamegy a volt szerelme lakásába,
és nem a holmijait,
hanem a fényt, a sötétséget, a földet, a vizet
és a kihalt állatokat keresi.

Bekerített erdő

Azt mondják, hat nap kell a születéshez.
A bekerített erdőbe érve
kezded a hasadra teszed,
mozdulatlanul fekszel,
elképzeled, hogy ujjaid bebábozódnak,
mint a hernyók,
nem mozdulsz,
nehogy megzavard az ereidben úszó apró halakat,
és nem beszélsz, nehogy összetörd
a kígyótojásokat, amikre a nyelved alatt vigyázol.

Itt nem kell félned.
Senki sem érdeklődik,
miért nem jött el veled,
senki sem kíván jó napot,
senki sem kezdi azzal a beszélgetést, mik a terveid,
de minden reggel tenyérjósok jönnek, vizsgálgatják
a fák hatujjú leveleit.

Nem mozdulsz.
Jó érzéssel tölt el, hogy még nem vagy.
Nincs kitől kérdezned:
anya, apa, láttok engem?
És ők sem kérdezik:
ennyi idősen mihez kezdesz?
És nem mondják,
hogy sürgősen találnod kell valakit.

Megtanultad, csak a bekerített erdő tart meg.
De nem vagy növény attól,
hogy még nem látszik rajtad az akaratod.

A folyó szavai
beszivárognak a figyelem legapróbb résein,
de csak az hallja meg,
akin hatalmas fülek nyílnak,
mint az orchideák,
és te is folytathatnád a sírást,
de megrészegít
a születés előtt állók szabadsága,
ami csak annak a szabadságával ér fel,
aki búcsúlevél nélkül képes befejezni az életét.